



EL VAIXELL
DE VAPOR

Les meduses presumides

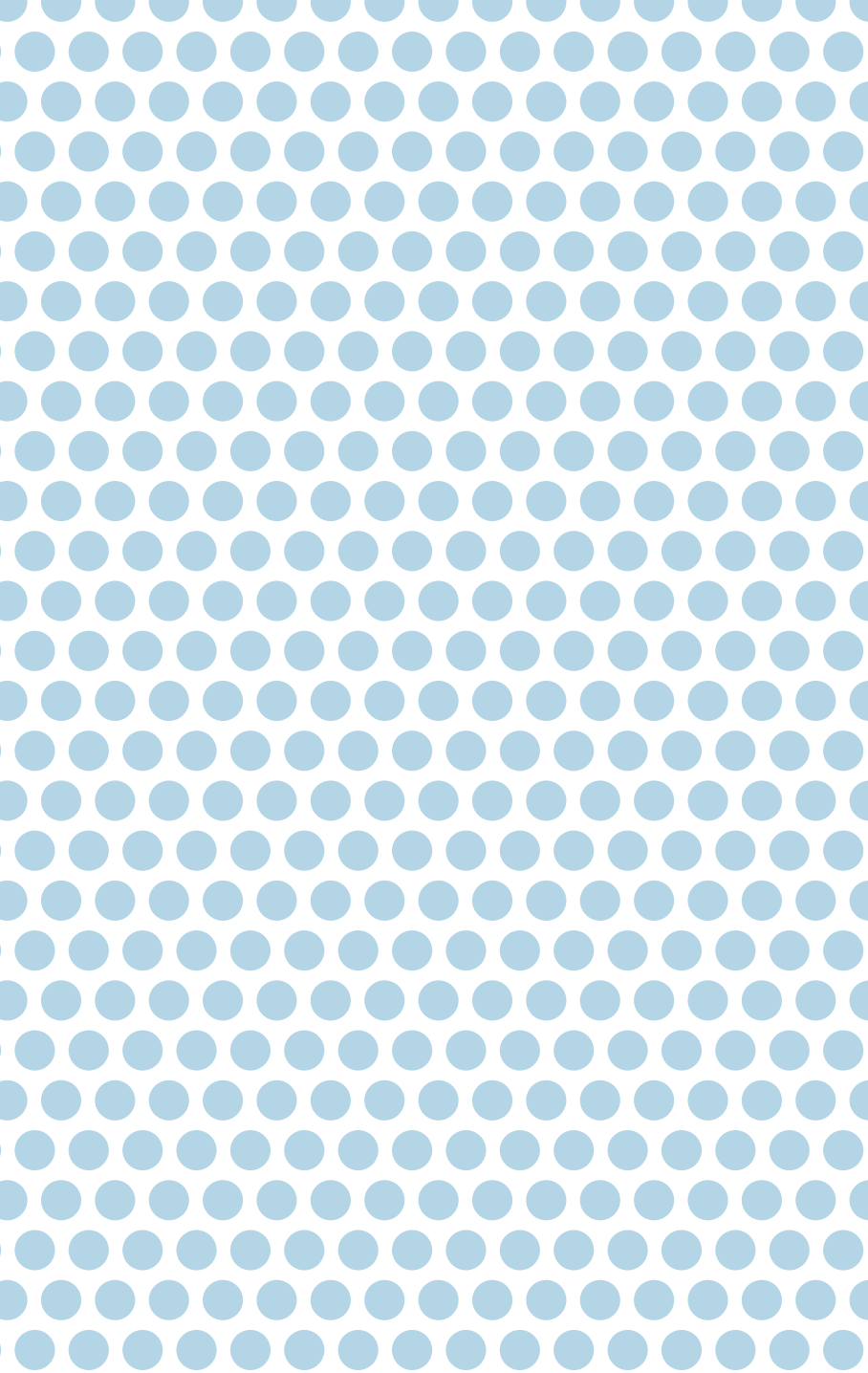
Anna Cros Alavedra



●
cruïlla



Il·lustracions
de Valentí Gubianas





EL VAIXELL
DE VAPOR

Les meduses presumides

Anna Cros Alavedra

Il·lustracions
de Valentí Gubianas





Primera edició: juny de 2015

Edició: Dolors Ortiz i Perpinyà

- © 2015, Anna Cros Alavedra, pel text
- © 2015, Valentí Gubianas i Escudé, per les il·lustracions
Il·lustrador representat per IMC Agència Literària, SL
- © 2015, Editorial Cruïlla
Nàpols, 249 – 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3949-6

DL: B-12675-2015

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

Per al meu pare

● 1

LA MARTA, L'AVI I LES MEDUSES

AQUELL ESTIU, la Marta tenia set anys i mig i el seu avi en tenia més de deu vegades més que ella, però això no era cap inconvenient perquè fossin amics. Feia set anys i mig que es coneixien i havien fet tot allò que els agradava de fer junts cada dia de cada un dels estius que la nena havia passat a la casa que els avis tenien prop del mar. Això volia dir, si es compta ben comptat, tots els estius de la vida de la Marta i set i mig dels de la llarga vida de l'avi.

L'avi era alt i tenia els cabells blancs, i la Marta era morena i petita. S'entenien tan bé que de vegades no els calien gaires paraules.

Quan l'avi deia:

–Marta, anem-hi?

La Marta ja sabia si havia d'agafar un barret per al sol o un jersei per si feia fresca. Anava a fer un pipí, feia un petó a l'àvia, o a qui hi hagués en aquell moment a casa, i deia:

–Ja estic a punt, avi. Som-hi.

I marxaven tot dos, donant-se la mà i a punt per passar-s'ho bé anessin o anessin.

La millor estona del dia, però, era a la platja. La Marta hi anava amb l'àvia quan tocaven les dotze i es passava l'estona a l'aigua, jugant amb els seus amics. A la una en punt hi anava l'avi, carregat amb les ulleres d'anar per sota l'aigua i el suro de la Marta; i tots els que es banyaven en aquella platja sabien quina hora era, perquè l'avi era més puntual que el rellotge de l'església. Quan el veien a les escales, els que duïen entrepans per dinar a la platja començaven a sentir com els roncaven els budells, que es queixaven de gana; els que tenien por que se'ls covés l'arròs, ple-gaven les tovalloles, i els que anaven tard es



posaven la segona capa de crema protectora per resistir un parell d'hores més sota el sol.

L'avi deixava el barnús i les espadenyes a sota del para-sol de l'àvia, es posava una gorra de tennis que només feia servir per banyar-se i anava fins a la vora de l'aigua. La Marta, que sempre el veia de lluny, s'hi acostava nedant i deia:

–Avi, anem fins a l'última boia?

I l'avi sempre contestava el mateix:

–L'última boia és molt lluny. Vols dir que no et cansaràs massa?

–Agafaré la planxa de suro i les ulleres d'anar per sota l'aigua per si de cas –responia la Marta.

I començaven a nedar mar endins, lentament, fins que, des de la platja, només es veien dos puntets. Més ben dit, una gorra de tennis blanca i un puntet negre, que era el cap de la Marta.

Mentre nedaven, l'avi sempre explicava la mateixa història a la nena. Cada dia, però, hi afegia una nova aventura. Deia que era una

història que li havia explicat el seu pare, que vivia a prop d'aquella platja, i que la gent del poble creia que havia passat de veritat feia molt de temps. Els protagonistes, que eren els bons de la història, eren una nena de set anys i mig, molt espavilada, i un senyor bastant gran, molt valent, que cada dia anaven nedant fins a l'última boia, que protegia les barques d'unes roques perilloses que tothom anomenava Escullis Encantats. Els dolents eren una família de meduses presumides que feien la vida impossible als nedadors. La història començava així:

Hi havia una vegada una família de meduses poca-soltes que vivien en un palau submarí, ben amagat dintre d'un bosc d'algues. Eren riques i poderoses i ho tenien tot per ser felices, però sempre estaven de mal humor perquè eren molt presumides i el que els agradava més del món era fer-se uns pentinats molt i molt complicats. Tant, que ningú no encertava mai a pentinar-les prou bé. I així, amb el poc cap que tenien, tot i tenir-lo tan gros, es dedicaven a fer la vida

impossible als seus companys submarins: mortificaven els calamars perquè només es podien fer una cua petitona darrere del clatell, es reien dels lluços perquè tenien el cap pelat; i feien suar tinta als pops, que eren uns grans perruquers, perquè sempre els demanaven pentinats impossibles:

–Fes-me uns tirabuixons rinxoladets decorats amb punxes de garoina i pedres brillants a les puntes –exigia la mare medusa.

–Jo vull un monyo trenat de tres pisos amb una estrella de mar al capdamunt –reclamava la filla gran.

–Doncs, a mi, mi fes-me rastes al voltant del cap, amb les puntes tenyides amb tinta de calamar –manava la petita.

Però convertir els tentacles llefiscosos de les meduses en tirabuixons, monyos, trenes, cуетes i rastes era molt complicat i, per molt que els pops fessin anar els seus vuit braços a tota velocitat, tallant, arrissant, tenyint, recollint, enganxant i cargolant, a l'últim moment els pentinats es desfeien i el resultat mai no satisfia les meduses:



–Què has fet, desgraciat! –cridava la mare, mirant-se els tentacles llisos com una alga–. Com vols que sigui la reina de la mar amb aquesta pinta de gallina mullada? Fuig de la meva vista!

–Oh, oh, oh, quina desgràcia –plorava la filla gran, que era bastant bleada, observant-se el monyo xafat–. Jo volia ser princesa de les profunditats i he quedat com una tifa pudenta.

–Mecasumdena –s’enrabiava la petita, que era una mica malparlada, tocant-se els tentacles mig arrencats–. Sóc la jove de la família i he quedat més pelada que una espina de calamar!

Quan l’avi explicava aquesta part de la història, a la Marta li agafaven tantes ganes de riure que s’empassava dos litres d’aigua salada de cop i s’havia d’agafar ben fort al suro per no ofegar-se. Però això només era l’aperitiu de la història.

El palau on vivien aquelles bèsties tan talosses (continuava l’avi) l’havien construït feia molts i molts anys unes sirenes aprofitant les restes d’un vaixell enfonsat que havia topat amb els

Esculls Encantats un dia que feia molt de vent. Les sirenes encantaven els pilots amb el seu cant i feien naufragar els vaixells per endur-se'n els tresors i els mariners que els feien peça. Els tresors els desaven en un bagul i, als mariners més ben plantats, els convertien en estàtues de pedra que feien servir per decorar el palau. Un bon dia, però, es van enamorar del capità d'una caravel·la que s'havia posat taps a les orelles per no sentir-ne el cant, i van ser elles les que van quedar ben encantades: el van seguir mar enllà remenant la cua i ningú no les va tornar a veure mai més.

Al cap de molt de temps, un corrent marí va portar la nostra família de meduses cap al palau abandonat i van quedar bocabadades quan van veure els tresors i les estàtues de pedra en què s'havien convertit els pobres mariners encantats.

–Això fa tuf de màgia –va dir la medusa més sàvia i més vella–. I si sabéssim fer-la servir, ens convertiríem en els animals més poderosos del món submarí.

Van furgar, remenar i escorcollar tot el palau per veure si trobaven alguna pista que els permetés descobrir l'origen de la màgia. No sabien que se l'havien endut les sirenes quan van abandonar el palau.

–Però, llavors –demanava la Marta–, com s'ho van fer per tenir poders màgics?

–Doncs perquè van tenir la sort –deia l'avi– de trobar una caragola enorme en un racó del palau, d'aquelles que quan te les acostes a l'orella fan soroll de mar. Aquella caragola encara es recordava del cant de les sirenes, i quan algú hi acostava l'orella sentia l'eco d'aquell cant i es convertia en estàtua de pedra. Això és el que li va passar a la medusa tafanera que la va trobar.

Quan les altres meduses es van adonar del poder de la caragola –deia l'avi–, es van aprofitar d'aquella troballa per fer veure davant dels altres animals que eren elles les que tenien poders màgics. Per això, tot i la tírria que els tenien, tots els animals submarins sempre feien el que els deien.

En arribar a aquest punt de la història, la Marta sempre demanava el mateix:

–Avi, explica'm què va passar aquell dia que les meduses es van acostar a la platja.

Aquell dia, un corrent marí va empènyer la família de meduses a prop de la platja on es banyaven els dos protagonistes del conte i van tenir la mala fortuna de topar-hi quan nedaven cap a l'última boia. Sense adonar-se'n, la nena i el senyor gran van passar-hi pel damunt i els van desfer el pentinat amb les aletes que duien als peus.

–I per això es van enrabiatar tant?

És que no era un pentinat qualsevol –responia l'avi–: duien uns monyos de tres pisos, decorats amb petxines i amb dos crancs clavats al damunt, i havien fet servir tota la cola de peix que tenien a casa seva i un munt d'estona perquè se'ls aguantessin ben drets dalt del cap.

A més, aquesta nena i el senyor que l'acompanyava eren els primers éssers humans que les meduses havien vist mai, i van quedar bocabades quan en van veure els cabells: la nena

tenia una cabellera negra i llarga, que, quan nedava, es movia com una rajada i li cobria les espatlles com si fos un mantell de princesa. I el senyor, sota la gorra de tennis, tenia uns cabells blancs, d'un blanc que mai no s'havia vist a les profunditats submarines; i eren suaus com una esponja de mar i flonjos com un llit d'algues tendres. Tot això va fer que aquelles bestiototes que, a més de vanitoses, també eren envejoses i rancunioses, volguessin fer totes les maldats que coneixien als pobres nedadors.

—Aquests cabells han de ser nostres!

Va ser les úniques paraules que van pronunciar alhora totes les meduses. Però les van dir amb tanta força que, al seu voltant, es va formar un remolí d'aigua que va acabar entrant als ulls i al nas de les dues futures víctimes.

Quan l'avi arribava a aquest punt, començava la part més emocionant de la història, perquè, cada vegada que nedaven fins a les boies, explicava una nova aventura en què aquelles bèsties presumides intentaven raptar els protagonistes i endur-se'ls al seu



palau submarí per encantar-los. Un dia, per exemple, les terribles meduses intentaven picar-los amb els seus tentacles verinosos per empènyer-los cap a les profunditats; un altre dia els paraven una trampa, i s'amagaven darrere d'una roca per tirar-s'hi al damunt quan passessin nedant pel seu costat. Un altre es disfressaven de pops i els intentaven enganyar... Les històries eren diferents cada dia, però sempre s'acabaven de manera que la nena i el senyor es podien escapar dels paranys que s'empescaven les meduses, que es quedaven amb un pam de nas. O de tentacle, en aquest cas.

–I què passaria si un dia les meduses els atrapaven? –preguntava la Marta.

–Les meduses els tancarien en una masmorra feta de dents de tauró, ben lligats de mans i peus –responia l'avi–, i els posarien a l'orella la caragola gegant que encara es recorda del cant de les sirenes.

–I el cant els encantaria per sempre més?

–Sí –deia l'avi–, però haurien de sentir el

cant durant molta estona perquè l'encanteri funcionés. Almenys durant un parell d'hores.

–I llavors què passaria? –tornava a preguntar la Marta, tot i que ja sabia la resposta.

–Doncs –contestava l'avi amb una veu tenebrosa–, passaria que les meduses els raparien al zero per fer-se perruques amb els seus cabells i els plantarien per sempre més al jardí del palau submarí convertits en estàtues de pedra.

–Això no ens pot passar mai a nosaltres de veritat, oi, avi?

L'avi no responia mai aquesta última pregunta, i això deixava la Marta una mica intranquil·la. D'una banda, no s'acabava de creure que tot allò hagués passat de veritat. A més, com que tenia set anys i mig, sabia que les meduses eren uns animals més aviat empipadors, perquè si les tocaves feien molt mal, però, a banda d'això, no semblaven gaire perilloses. De fet, si les posaves al sol, es desfeien i només en quedava un bassalet d'aigua; i això no feia gens de por.

D'altra banda, però, l'avi li explicava que, quan era petit, la gent del poble encara es recordava de dues persones que havien desaparegut un dia que es banyaven prop dels Esculls Encantats. Tot i que les havien buscat per tot arreu, no les havien trobat mai més.

–Per això, quan feia vent de garbí –deia l'avi–, ningú no s'acostava als Esculls. Els feien por els encanteris de les meduses.

–Però això no ens passarà mai, a tu i a mi, oi, que no, avi? –insistia la Marta–. Oi que les meduses presumides no existeixen? Oi que no poden fer servir la màgia de les sirenes?

–Mira, Marta –responia l'avi, sense contestar les preguntes–, tu estigues sempre alerta. I, sobretot, quan faci vent de garbí, no t'acostis als Esculls Encantats.

Per això, per si de cas, quan anava cap a les boies, la Marta sempre duia les ulleres d'anar per sota l'aigua, que li servien per vigilar si hi havia meduses a la vista, i la



taula de suro, per enfilar-s'hi al damunt si les coses es posaven difícils.

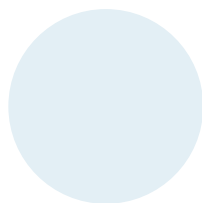
Això és el que passava gairebé cada dia de cada estiu, des que la Marta sabia nedar. Però un dia les coses van anar d'una altra manera.





AQUEST LLIBRE L'HA ESCRIT...

Anna Cros Alavedra, que va néixer a Barcelona l'any 1958. És professora de la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Fa uns quants anys va escriure un llibre per a nois i noies amb el seu amic Salvador Comelles i, com que li va agradar molt l'experiència, n'ha escrit més. *Les meduses presumides* és el primer conte que publica a l'Editorial Cruïlla.



I L'HA IL·LUSTRAT...

Valentí Gubianas, que va néixer a Navàs l'any 1969. Va estudiar a l'Escola Massana, i allà va descobrir l'ofici d'il·lustrador. Es va adonar que li agradava imaginar móns i pintar-los de colors nous, i per això ha fet els dibuixos de molts i molts llibres per a nois i noies. A l'Editorial Cruïlla ha publicat *Bestioles menudes* i *La mar de bèsties*, tots dos a la sèrie blanca del Vaixell de Vapor.

valentigubianasescude.blogspot.com

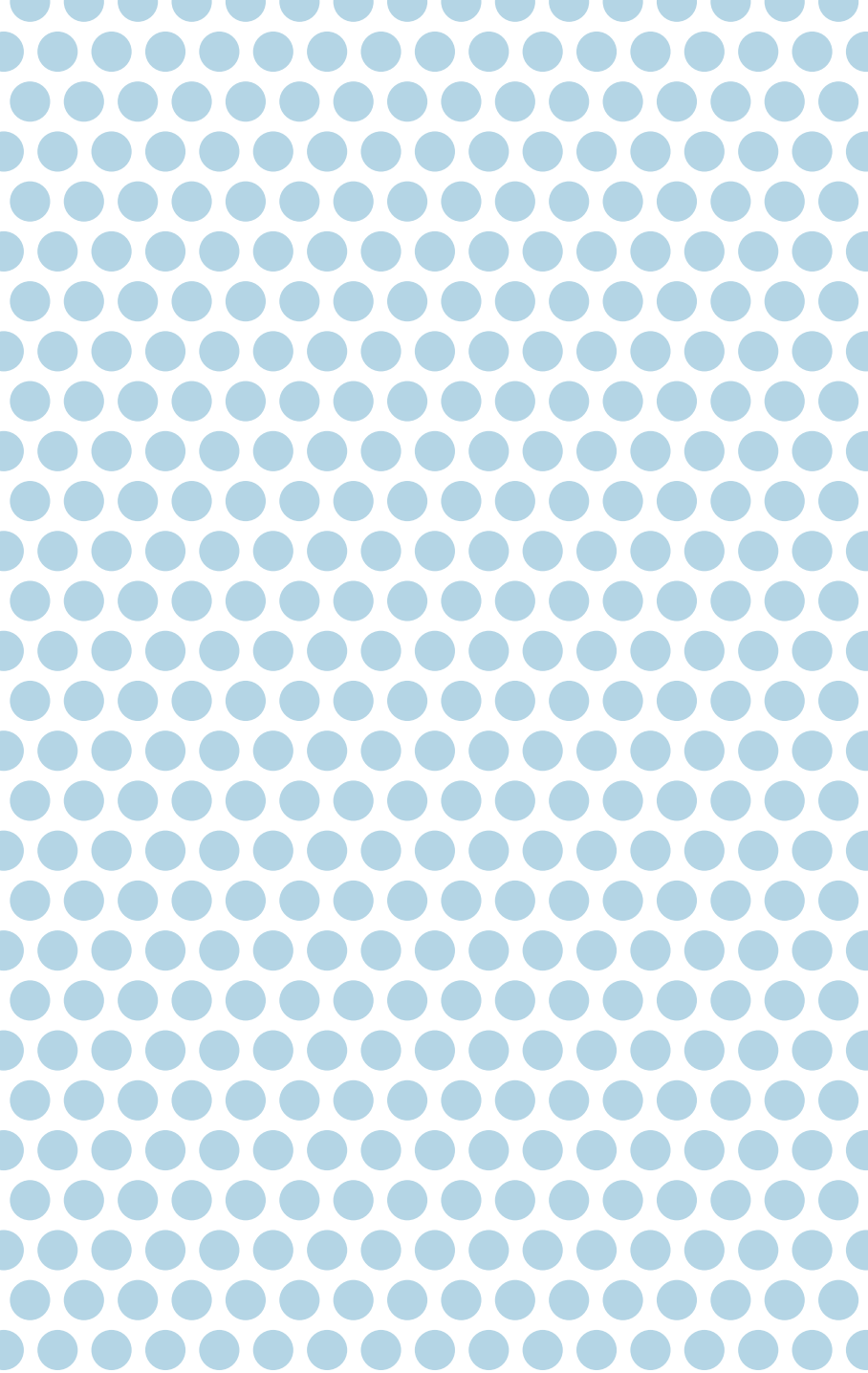
**Si t'ha agradat
aquesta història,
vés a**

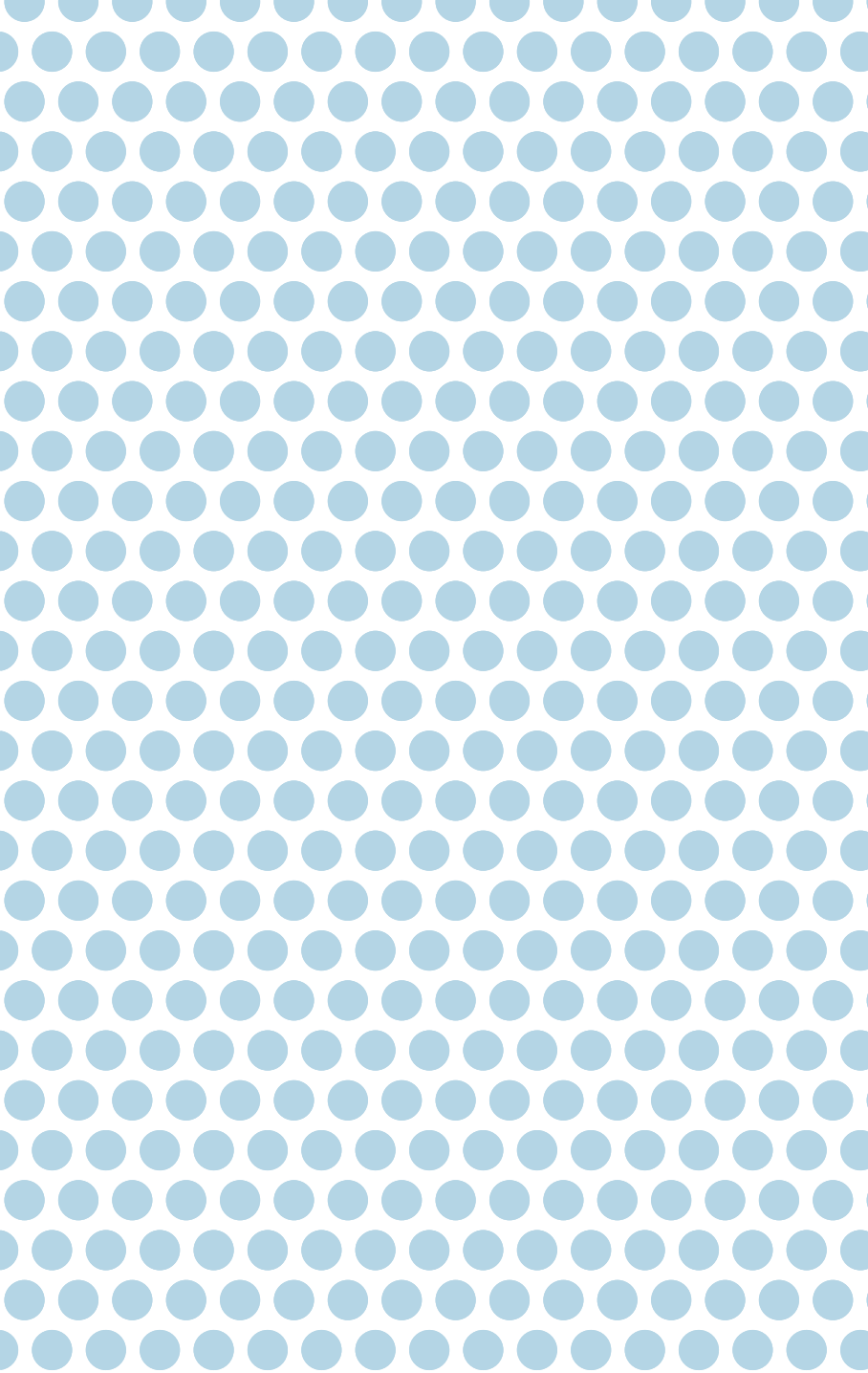


Hi trobaràs tota la informació sobre
els nostres llibres:

- Novetats
- Notícies
- Entrevistes
- Vídeos

I moltes coses més!







L'avi de la Marta
se'n va nedant mar
endins i **no torna**.
La Marta està segura
que l'han capturat
les meduses,
per rapar-lo al zero
i fer-se perruques
amb els seus cabells.
Però se li acut **un pla**
per alliberar-lo!



Creus que
les **meduses** només són
perilloses perquè piquen?
Nooo..., la Marta
t'ho explicarà!

156459

ISBN 978-84-661-3949-6



9 788466 139496



AVENTURA



FANTASIA



FAMÍLIA